

ॐ शिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठीशिरयानवज्रामुट्ठी ॐ
 SHIRAYAN VAJRAMUTTHÍ HARCMŰVÉSZETI ISKOLA
 TÖRTÉNETEK ÉS TANÍTÁSOK

SHIRAYAN VAJRAMUTTHÍ HARCMŰVÉSZET

FEGYVERTÍPUSOK ÉS FEGYVERES GYAKORLATOZÁSOK

Az indiai eredetű 'Shirayan Vajramutthí' Iskola harcművészetének rendszeréhez a tradicionális fegyverek használata is hozzátartozik.

Mint ahogy a pusztakezes harcmodort a 'Vajramutthí' névvel, úgy a fegyveres gyakorlatozást a 'YudhaKathá', vagy a 'Shronritó' elnevezéssel illetjük.

A két legfontosabb fegyver a hosszúbotok egyik típusa a 'Samthijaódanda', és a rövidebb 'Kalathadanda', amelyek kiegészítéseként még további tizennégy különféle hosszúságú és vastagságú, egykezes és kétkezes használatú bottípussal végeznek egyéni és páros küzdelmi gyakorlatozásokat a tanítványok.

*A Shirayan-Vajramutthí harcművészet hagyományosan
öt alapfegyvert használ:*

1/ hosszú-bot, 2/ rövid-bot, 3/ hosszú-penge, 4/ rövid-penge, 5/ láncos-horog.

A többi fegyver általában ennek az ötnek egyéb variációjaként kezelendő.

*A fegyverek közt elkülönítve említhetjük: 1/ a **dorongot**, amely egyrészt harci eszköz, másrészt többféle gyakorlatozás fontos kiegészítő segédeszköze is, 2/ valamint egy speciális fegyvert, a '**vajrá**'-t, amely nem csak a küzdőgyakorlatozások alkalmával, de több esetben a **formagyakorlatozások végzésekor** is fontos szerephez jut.*

*Az **első alapfegyver a hosszú-bot**, amelynek hossza változatonként 170-210 cm közötti, s amely hosszának a gyakorlatozó testmagasságához és technikájához kell igazodnia. A hosszúbot módosított, vagy továbbfejlesztett változatainak tekinthetőek a következő fegyvertípusok:*

*1/ **tüskés végű hosszúbot**, vagy '**krokodilfog-bot**', 2/ **lándzsás végű hosszúbot**, vagy '**kígyó-lándzsa**', 3/ **lándzsás és kampós végű hosszúbot**, vagy '**tigrisfog-lándzsa**', 4/ **hajlított penge végű hosszúbot**, vagy '**holdsarló-lándzsa**'*

A *'krokodilfog-bot'* jellemzője, hogy fabot esetén leginkább csak a hosszúbot egyik végén, egy-, vagy kéttenyérszerűen hosszra a teljes felület fémtüskékkel van ellátva, bambuszbot használatakor pedig hasonló méretű fémtüskés henger van erősítve a bot mindkét végére.

Ha csupán egyik végén található ilyen, akkor a másik végére általában egy tüskés henger kerül ellensúlyként.

Ezt az eszközt ugyanúgy használjuk, mint a normál hosszúbotot, de ez sokkal veszélyesebb, mert komoly tépett, szakított, roncsolásos felületi sérüléseket tud okozni az ellenfélnek, amely sok vérzéssel és nagy fájdalmakkal járhat.

Gyakorlatok közbeni veszélyessége azért is lényeges, mert a *'krokodilfog-bot'* okozta sérülések könnyebben elfertőződnek és nehezebben gyógyulnak az egyszerűbb, vágott sérüléseknél.

A *'kígyó-lándzsa'* jellemzője, hogy a fa-, vagy bambuszbot egyik, vagy mindkét végére egy-, két-, vagy háromtenyérszerűen hosszúságú, kétélű, lapos lándzsahegy van erősítve.

A *'kígyó-lándzsa'* használata leginkább a szúrásokra, döfésekre összpontosul, de másodlagosan az éllel történő vágások is nagy jelentőségűek.

A *'kígyó-lándzsa'* esetében a botra jellemző egyéb mozgások leginkább a védekezésekben és az előkészítő akciókban kapnak szerepet.

A *'kígyó-lándzsa'* kétélű, lapos lándzsahegye egy hegyes, egyenes penge, amely helyettesíthető kúpos hegygel, valamint három- és négyélű hegygel is, de általában a kétélű az általános.

A *'tigrisfog-lándzsa'* jellemzője, hogy a fabot, vagy bambuszbot végén lévő lándzsahegy alsó végétől kiindulva, a bot közepe felé mutatva egy-, kettő-, vagy három kampós nyúlvány található.

Ezek a kampók, vagy fogak kétfélék lehetnek: egyrészt laposak és kívül-belül, vagy csak belül élezettek (esetleg fűrészszettek), másrészt hengeresek, de minden esetben hegyben végződők.

A *'tigrisfog-lándzsa'* hegye döf, a kampói pedig a ruhába, vagy a bőrbe beakadva húznak, roncsolnak és fogva tartanak.

A tanítás szerint: — "Kelts fájdalmat alul és sújts le fölül" — Amikor a fogak beakadnak a ruhába, vagy a testbe, az ellenfél a kiszabadulásra fog figyelni és akkor könnyebben végezhetsz vele. — A kampós fogakkal a gyakorlott harcos megfelelő módszerrel az ellenfél kardját is csapdába ejtheti." — mondja a "Tigrisököl" ide vonatkozó szakasza.

A *'holdsarló-lándzsa'* jellemzője, hogy a fabot, vagy bambuszbot egyik végére (más változatában mindkét végére) hajlított, hasas penge van erősítve. A penge külső és belső felülete is élezett, a külső teljes hosszában, a belső részlegesen.

A *'holdsarló-lándzsa'* neve onnan ered, hogy a penge a fogyó hold karéjára hasonlít, s az eszköz elsősorban folyamatos forgatásokkal egybekötött vágásokra, hasításokra szolgál.

Az egyik végén sarlós bot az általánosan használatos, s a penge súlyától függően a nyél másik végére ellensúly van erősítve.

A hosszú nyelű fegyver úgy is kialakítható, hogy a bot mindkét végén egyidejűleg más fegyvervég van elhelyezve.

A lándzsák esetében a hosszúbot jelleg háttérbe szorul és a legtöbb esetben fegyvernyéllé módosul.

A lándzsák ellensúlyaként a nyél végére erősített fémgomb, vagy egy részegecselt fémcső szolgál.

A bot lándzsás végének másik eszköz általi vágása ellen a fegyvervég alá több rétegben bambuszcsíkokat, vagy vasalást erősítenek.

A hosszúbot, vagy lándzsa forgatásának szerepe egyrészt az, hogy az ellenfelet összezavarja, figyelmét elterelje a készülő akcióról, valamint hogy az egyes technikai megoldások közt átmenetet biztosítson, vagyis a támadások és védekezések akcióit összekösse egymással.

A hosszú-fegyver forgatások egyes módszerei komoly szerepet kapnak a gyakorlatozások előtti bemelegítésekben is, s erre leginkább a hosszúbot alkalmas.

A második alapfegyver a rövid-bot, amelynek hossza nagyjából 60-80 cm közötti, s amely hosszának a gyakorlatozó testméreteihez kell igazodnia. Ha túl hosszú, akkor nehezebb a technikákat kivitelezni, valamint erőteljesebben veszi igénybe a csuklót, az ízületeket és az alkar izmait, ami a tanítványt hátráltathatja a gyakorlatozásában, mert ízületi- és izom túlerőltetés, ízületi gyulladás és erős fájdalom léphet fel.

A rövidbot a hosszúbothoz hasonlóan kombinálható különféle hegyekkel és élekkel, de amíg a hosszúbot esetében mód van mindkét botvég felfegyverzésére, addig a rövidbotnak csupán az ellenfél felé néző végére kerülnek ezek az eszközök.

A rövidbot markolati végére két eszköz erősíthető csupán: a gomb-, vagy henger alakú ellensúly és az ellensúllyal kombinált, vagy ellensúly nélküli, általában nagyon rövid, alig 1-2 cm-es hegy, amely közelharc esetén használatos.

A rövidbot nyomban fegyvernyéllé módosul, mihelyt fegyvervéggel lesz felszerelve.

A fegyvernyél hossza a rövidbot hosszához képest általában egyharmad résznyit rövidül, s a teljes fegyver hossza nagyjából a hosszúbot hosszának felét teszi ki, esetleg annál kissé hosszabb.

A rövidbot végére erősített fegyver hossza nagyjából a nyél egynegyede, vagy egyharmada. Amennyiben túl hosszú, úgy egy kézzel nem lehet könnyedén és gyorsan használni, forgatni, így kétkezes fegyverré módosul, esetleg a hosszú fegyverek közé sorolandó.

A harmadik alapfegyver a hosszú-penge, a kard, amelynek hossza nagyjából 70-80 cm közötti. Használatos az egyenes pengeélű-kard és a hajlított pengeélű-kard. Népszerűbb változatának jellemzője, hogy nem egyenes, hanem ívelt, hajlított pengéjű, ennél fogva elsősorban nem dőfésre, hanem inkább vágó technikák kivitelezésére szolgál.

Egyes változataiban a belső, vagy hátsó pengeresz is élezett. Más, különleges változatában nem a domború, hasas pengeresz a vágóél, hanem a homorú, belső.

A kard elsősorban egykezes fegyver, de bizonyos technikák két kézzel végzendők.

A kard gyakran használatos párban, így a mindkét kézben tartott pengékkel változatos támadó- és védekező kombinációk alakíthatóak ki.

A negyedik alapfegyver a rövid-penge, a kés, amelynek hossza nagyjából 30-40 cm. Egy kézben tartják, vagy mindkét kézben van egy-egy.

Pengéjének kialakítása hasonlatos a hosszú-penge jellemzőihez.

Az ötödik alapfegyver a láncos-horog, vagy 'tigris-lánc', amely bizonyos változatában száznyolc láncszemből álló kétvégű, változataitól függően mintegy 200-300 cm hosszúságú fegyver.

Elsősorban az ellenfél távoltartására, távolból történő támadására, vagy több támadó elleni védekezésre szolgál.

Az egyik láncvégen elsődleges támadó fegyverként egy többhorgos hegy, a másikon pedig másodlagos fegyverként egy fémgolyó, vagy tüskézett-fémgolyó található.

A gyakorló a horgos hegyel támad, általában láncpörgetéssel, s ha a horog elakad, a támadás a tüskézett golyóval folytatódik tovább.

Maga a lánc is fegyverként szolgálhat.

A tanítók, mesterek saját, csak személyes használatú fegyverekkel rendelkeztek, amelyekkel más nem gyakorolhatott, de nem is érinthetett és egy bizonyos távolságon belül nem is közelíthetett meg, ha azok valamelyike nem tulajdonosának kezében, vagy közelében volt.

A hagyományos tanítások szerint a fegyver tulajdonosának lelki rezdüléseivel egyesül, átveszi energiáit, s egy másik személy mindezt megzavarhatja. Legfőképpen a kardok és kések esetében figyeltek erre.

Nem mindegyik fegyver alkalmas adott személy részére gyakorlatozó-, vagy küzdelmi eszközként, mert a fegyvernek és tulajdonosának egymásra kell találniuk.

Az egyes fegyvereknek több elnevezésük is használatos, s a régi időkben a gyakorlók jellegzetesen egyedi neveket is adtak fegyvereinek.

A hagyományos tanítások szerint a jó fegyver megszerzésének, birtoklásának általában hat elfogadható módja van:

1/ lehetséges saját kezűleg elkészíteni,

2/ lehetséges mással elkészíttetni,

3/ lehetséges megörökölni,

4/ lehetséges megvásárolni,

5/ lehetséges becsületes küzdelemben erővel eltulajdonítani (nem ellopni!)

6/ lehetséges ajándékozással megszerezni.

A fegyvert — legfőképpen a kardot — nem lehet ellopni, ellopatni és csalással elbirtokolni, megszerezni. A tiltott módon megszerzett fegyver bajt hoz új tulajdonosára.

A tanítások előírásai szerint a gonosz gondolkodású- és viselkedésű személyek, valamint az árulók és belső lázítók fegyvereit meg kell semmisíteni.